

Despre forța fiscală a facturii

În ultimul an, inspecțiile fiscale sau controalele antifraudă au o notă comună: o abordare agresivă în privința dreptului de deducere al TVA, concretizată în ignorarea tuturor regulilor ce decurg din lectura Directivei 2006/112/CE.

În opinia inspectorilor fiscali, cea mai mare parte a operațiunilor fiscale sunt fictive, iar toți contribuabilii sunt de rea-credință. Cu precădere, se afirmă că facturile fiscale deținute de contribuabili nu au nicio forță și nu pot justifica exercitarea dreptului de deducere al TVA.

În acest context, Costăș, Negru & Asociații propune, în numele clienților proprii, o ripostă fiscală de aceeași intensitate, având în centru accentuarea *forței fiscale a facturii*. Folosim ca argumente spețe din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și afirmăm, în susținerea poziției contribuabililor: dreptul de deducere al TVA al unei persoane nu poate fi refuzat pe motiv că în lanțul din care tranzacția face parte o altă tranzacție anterioară sau subsecventă este viciată de fraudă; dreptul de deducere al TVA nu poate fi refuzat pe motiv că pentru operațiunea anterioară sau ulterioară de pe lanțul tranzacțiilor taxa nu a fost virată la bugetul de stat (*Optigen, Axel Kittel*); dreptul de deducere a TVA nu poate fi refuzat pe motiv că furnizorul bunurilor/serviciilor nu era o persoană înregistrată în scopuri de TVA, atât timp cât există o factură prin care să poată fi identificat emitentul facturii în cauză (*Dankowski*); dreptul de deducere al TVA nu poate fi refuzat pe motiv că un contribuabil nu s-a asigurat că emitentul facturii aferente bunurilor pentru care se solicită exercitarea dreptului de deducere avea calitatea de persoană impozabilă, că dispunea de bunurile în cauză și era în măsură să le livreze și că a îndeplinit obligațiile privind declararea și plata taxei pe

valoarea adăugată sau pentru motivul că persoana impozabilă respectivă nu dispune, în plus față de factura menționată, de alte documente de natură să demonstreze că împrejurările menționate sunt întrunite, deși condițiile de fond și de formă prevăzute de Directiva 2006/112/CE pentru exercitarea dreptului de deducere al TVA sunt îndeplinite (*Mahagében și Péter Dávid*).

Spunea Seneca: „Cel care speră fără temei, deznădăjduiește fără temei”. Nu e cazul contribuabililor, care au un suport de prim rang în hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene, obligatorii pentru organele fiscale întrucât sunt emise în interpretarea Directivei TVA.

Acest articol a fost publicat în Newsletter-ul [Costaş, Negru & Asociații](#).